

"Kalbinizde yeşil bir ağaç
bulundurun, belki şarkı söyleyen
bir kuş gelir konar." ~ Çin Atasözü

Özgür Balpınar
**Canım
Arkadaşım**
我亲爱的朋友

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 33

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir

Editör | Merve Okçu

Kapak Tasarım | Barış Şehri

İç Tasarım | Nur Kayaalp

3. Baskı | Kasım 2019

Raf | 11+ Roman Öykü

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-3081-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 12364

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım

Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi Avcılar/İstanbul

Tel | (0212) 412 17 77 / **Sertifika No |** 44452

© 2019 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

1. BÖLÜM

BENİM KÜÇÜK DÜNYAM

我的小小世界

Bir pencere size belki de dünyanın en güzel manzarasını gösterebilir fakat bu görme kabiliyetini sunan, evin içindeki manzaradan başka bir şey değildir. Evin içinde huzurunuz, neşeniz, mutluluğunuz yoksa en parlıtlı manzaralar dahi sönük görünmez mi?

Evimin penceresinin kıyısında otururken düşünüyordum bunları. Dışarı bakıyor fakat ilgimi çekebilecek hiçbir şey göremiyordum. Sabahın ışıık dolu aydınlığı sanki karanlıktı. Hava bulutluydu ve kuşların sesini duyamıyordum. Karşımda açık duran televizyonun sesi kulağıımı tırmalıyordu:

“Haber bülteninden hepinize mutlu günler... Bugün 7 Temmuz Pazartesi... 1988 yılının ilk yarısının büyüme oranları öğle saatlerinde açıklanacak. Genel Sekreter Chau'nun yapmasını beklediğimiz açıklamayı biz de ekranlarımıza taşıyacağız.

Fransa Cumhurbaşkanı Frederic Aleron ülkesinin geri dönüşüm konusunda attığı adımlardan bahsederken ülkemizle işbirliğinin önemine değindi:

‘Bu yıl atıkların geri dönüştürülmesinde yüzde doksan beş oranında başarı sağladık. Bizler Fransa’nın geleceğini düşünüyoruz. Gelişen teknolojiyi takip ederken, mîadı dolmuş makineleri çöpe atmıyor, yeniden geleceğe kazandırılmasını sağlıyoruz. Atıklar çöp değildir, atıklar geleceğimizdir. Dost ülke Çin’le sürdürdüğümüz işbirliğini önemsiyoruz, yeni işbirlikleri için görüşmelerimiz devam edecek.’

Evet, Fransa Cumhurbaşkanı Sayın Aleron’un konuşmasını dinledik. Şimdi sırada Güney Çin Denizi’nden bir haberimiz var:

‘Avrupa’dan ülkemiz Çin’e doğru yola çıkan üç atık gemisinden biri Güney Çin Denizi açıklarında battı. Geminin niçin battığı bilinmiyor fakat bu durum Vietnam ile ülkemiz arasında küçük bir kriz yarattı. Birleşik Devletler, Rusya ve Hindistan’ın da sözlü açıklamalarıyla dahil olduğu olay, bir süre daha konuşulacağa benziyor. Üç gemi de Hong Kong’a ulaşacak elektronik atık malzemeleri taşıyordu.’

Evet, haber bültenini burada noktalıyoruz. Güzel bir gün geçirmeniz dileğiyle, hoşça kalın.”

Haberler benim için hep sıkıcı olmuştur. Aslında bu odada televizyon izlemem de yasak. Bana göre, televizyonlar nasıl düşünmenizi, nasıl hissetmenizi, nelere gülüp

nelere ağlayacağınızı belirleyen gereksiz makinelerden ibaret. Birazdan okula gideceğim için bu odada vakit geçiriyor, televizyon açık olduğu için de ister istemez kulak misafiri oluyorum. İnsanların sıkıcı ve anlamsız telaşının devam ettiğine her gün şahit olarak onlar adına üzüliyorum.

Benim ilgimi çeken çizgi filmler, animasyonlar, mangalar, animeler, filmler ve belgeseller böyle değil. Sağlam bir arşivim var ve odamda yalnızca bunları izliyorum. Televizyonda kanallarla sınırlanan tercih hakkı, beni hiçbir zaman sınırlayamaz.

Ah, size kendimden bahsetmeyi unuttum. İsmimin bir önemi yok, ona bir anlam yüklediğim zamanlar elbette gelecek. Fakat on altı yaşında olduğumu söyleyebilirim mesela. Fotoğraf çekmeyi çok seviyorum. *Leica* markasında bir fotoğraf makinem var. Yalnızca siyah beyaz çekimler yapmayı seviyorum, hatta buna bayılıyorum. Yeni nesil renkli filmleri bir türlü sevemedim. Bunun dışında müzik dinlemeyi seviyorum. Yanımda bir walkman taşıyıp favori kasetlerimi tekrar tekrar dinliyorum.

“Sen orada ne yaptığını sanıyorsun? Burada televizyon izlemenin yasak olduğunu daha kaç kez söyleyeceğim? Televizyon izlemek istiyorsan doğru odana!”

Bu, babam Kai. Kendisi büyük bir elektronik şirketinde genel müdür; mevkisi nedeniyle ona çok saygı duyuyorlar. Zengin olmamızın ve evimizin bir şatoya benzemesinin nedeni onun yüksek kazancı. Şatomuzun etrafında muhafızlar gibi dolanıp duran takım elbiseli adamlar, onun korumaları.

Babamın en büyük arzusu bir konsey üyesi olabilmek... Her seçim döneminde kendini buna hazırlasa da bugüne dek başarılı olamadı. Seçim dönemlerinde çok öfkeli olmasının nedeni de bu. Fakat bunun da ötesinde o zaten hep öfkeli biridir. Bu hırs ve öfke onu bambaşka birine çeviriyor. Benim sıradan bir çocuk olmadığımı, bilmem ne şirketinin genel müdürünün çocuğu olduğumu sürekli hatırlatıp durur ve buna yakışacak şekilde davranmamı ister. Katı kuralları vardır; ben ve annem için yasaklar belirler. Tıpkı bu televizyon olayında olduğu gibi... Giyeceğim elbiseden tutun da kaçta evde olmam gerektiğine kadar uzayıp gider bu katı kurallar. Ve bunlara uymadığım zaman onun korkunç öfkesine maruz kalmam kaçınılmazdır.

“Sana söylüyorum!” diye gürledi babam sessiz kaldığımı görünce.

“Çünkü birazdan okula gidecek, onun için odasında değil!”

Bu da annem Chun. Gerçekten çok güzel bir kadın. Zarafeti çok uzaklardan bile fark edilebilir. Fakat babamın stres dolu işlerinin benimle birlikte onu da çok yıprattığını düşünüyorum. Onu kaç kez babamdan gizli ağlarken gördüğümü hatırlamıyorum. Öncesinde babamla birlikte aynı şirkette çalışıyorlardı. Şiddetli tartışmalardan sonra annem işini değiştirme kararı aldı. Bu iş değişikliği aralarındaki gerginliği nispeten azalttı fakat yine de onları tartışırken görmek beni çok üzüyor.

“Kural kuraldır! Televizyonun açık olduğunu görüyorsa karşısına oturmayacak!”

“O televizyon izlemek için odasından aşağıya inmedi! Okula gitmek için indi!”

İşte, yine başladılar. Televizyonun karşısına değil de pencerenin kıyısına oturduğumu hiçbir zaman anlayamayacaklar. Her gün sonu gelmeyen tartışmalardan, kavgalardan artık çok sıkıldım. Kavga etmemeleri için aralarına girmek, bunun yanlış bir davranış olduğunu onlara anlatmak gerçekten çok zor. Ben de çareyi kurallara harfiyen uymakta buluyorum. Çünkü böylelikle babam benimle alakalı hiçbir şeye öfkelenmiyor, en azından benim yüzümden tartışmamış oluyorlar.

“Marion nerede?” diye bağırdı babam.

“Alışverişe gitti,” dedi annem.

“Delireceğim! Bu evde niçin herkes kendi bildiğini yapıyor?” dedi babam.

Her insanın bir birey olduğunu ve her bireyin de kendi düşüncesinin olmasının gayet normal olduğunu babama nasıl anlatabilirdim ki? Marion hem ev işleriyle hem de benimle ilgilenen Fransız bir bakıcı kadın. Yaşı kırkı geçkin. Onun iyi bir kadın olduğunu düşünürüm hep. Çince bilen bir Fransız bakıcı bulmak gerçekten zordur. Bu meziyetinin yanında oldukça bilgili ve yetenekli. Fransızca derslerinin yanı sıra bana keman ve piyano çalmayı öğretiyor. Yani en azından bunun için çabalıyor. Çince konuşurken çok komik

görünüyor, aksanı yüzünden onun boğulmak üzere olduğunu sanabilirsiniz.

Kedim Zeze yanıma koşarak ayaklarıma sürtünmeye başladıktan sonra miyavlayıp kucağıma atladı. Zeze isminden kitap okumayı da ne kadar çok sevdiğimi anlamışsınızdır. Neredeyse beş yüz kitaba ulaşan kocaman bir kütüphanem var. Kedime bu ismi seçerken *Şeker Portakalı*'ndaki Zeze karakterinden ilham aldım. Çünkü onu bulduğumda insanlar tarafından eziyet görmüş, yaralanmıştı. Anne ve babamı ikna etmek için günlerce uğraştığımı dün gibi hatırlıyorum. Önce bu talihsiz yavruya bahçede bakmama izin verdiler, kış geldiğinde şatomuza kabul edildi. Zeze'nin talihsiz yaşamını değiştirmeyi kendime amaç edinmiştim. Umarım talihi tamamen değişmiştir.

Saat sekiz buçuk olduğunda okula gitme vaktinin geldiğini biliyorum. Her zamanki gibi bir koruma dış kapıdan içeri girerek vaktin geldiğini aileme hatırlatıyor. Bizimkilerin işaretiyle ben de okul çantamı sırtlayıp kapıya yöneliyorum. Kapıya ulaştınca sırt çantamı takım elbiseli koruma alıyor ve birlikte bahçeye geçiyoruz. O ana kadar bahçe kapısında hazır bekletilen siyah renkli, kurşun geçirmez camları olan lüks arabaya binerek yola çıkıyoruz. Yol boyunca da gereksiz muhabbetlere maruz kalıyorum.

“Bugün nasılsınız efendim?”

Bu hitap şeklini hiç sevmiyorum. On altı yaşındaki bir çocuğa “efendim” diye hitap etmenin mucidi kimdir acaba? Bunu soran, babamın baş koruması Ren'den başkası değildi.

Normal şartlarda babamın yanından hiç ayrılmayan Ren, babamın özel emriyle beni okula götürüp getirmekle görevlendirilmişti. Kendimi bildim bileli okula hep korumalarla gidip gelirim fakat baş korumanın bu işi devralması benim için de yeni bir şeydi. Buraya taşındıktan sonra başlamıştı bu uygulama. Babam ülkenin bu bölgesini ve şehri iyi tanımadığımız için böyle bir karar aldığını söylemişti ve bunun ikinci bir emre kadar katıyen değişmeyeceğinin altını çizmişti. Ren yıllardır bizimle birlikte ve kendisi bir sadakat timsali.

“Bugün de çok iyiyiz, çok teşekkür ederiz. Siz nasılsınız?”

“Teşekkürler efendim, ben de iyiyim.”

Okula varana dek Ren’in aklına takılan ilginç sorulara cevap bulmaya çalışmak, sessiz kaldığımızda bile dikiz aynasından bana bakışlar attığını görmek gerçekten sinir bozucu. Sonunda okula varışımızla beraber Ren’le olan muhabbetimiz sona eriyor. Ne mutlu ki... Böyle bir tavır takındığım için ondan hoşlanmadığımı düşünmenizi istemem. Ren gerçekten iyi bir insandır hatta daha ileri giderek onu sevdiğimi bile söyleyebilirim. Beni rahatsız eden durum, birtakım resmi konuşmaları veya hitapları aşamıyor oluşumuz. Bu resmiyeti aşabilmek için epey çabaladım fakat ne yazık ki bir sonuç alamadım. Sözün kısası, o “efendim” hitabını bile kaldıramadım. Çünkü kurallar... Kurallar bizi olduğumuzdan daha farklı görmeye itiyor. Ve eğer kendimiz olamıyorsak kimin adına konuşuyor veya kimin davranışlarını üzerimizde taşıyoruz? Büyükler sözde her şeyi çocuklardan daha iyi biliyor fakat onlara böyle bir soru sorduğunuzda afallayıp

ezbere bildikleri bir cümleyi papağan gibi tekrarlıyorlar: “Sen nereden öğrendin bunu?”

Okulum yalnızca özel öğrencilerin –ki bu tanımı oluşturan temel durum yetenekli ve zengin olmaları– kaydolabildiği Haizhu’nun en büyük okulu. Kültürel faaliyetler, yetenek atölyeleri, kurslar, sergiler ve daha pek çok açıdan zengin bir okul. Öğretmenlerimiz çok ilgili, müdürümüzün ve diğer idarecilerimizin kapısı biz öğrenciler için her zaman açık. Sıkılmamamız için ilgi çekici ders anlatma metotları düşünülmüş ve bazı dersleri oyunlar eşliğinde işlememiz uygun görülmüş. Bundan hiçbir öğrencinin şikâyetçi olduğunu düşünmüyorum. Okuldaki arkadaşlığa gelecek olursak, öğrenciler genelde zenginliklerini ön planda tutarak kendilerine küçük arkadaş grupları yaratır. Burada öğrenciler zenginliklerinin maskesiyle gezinirler. Ben ise bu grupların dışında, tek başıma, arkadaşsız ve yalnız kalırım.

Oysa arkadaşlık önemlidir. Benim küçük dünyamda yalnızca tek bir arkadaşım var, o da kedim Zeze. Onu gerçekten çok sevsem de, bana iyi geldiğini düşünsem de, gerçek bir arkadaş düşlemekten hiç vazgeçemiyorum. Babam ve annem benimle yeterince ilgilense belki de bir arkadaşına bu kadar ihtiyacım olduğunu hiç mi hiç düşünmezdim. Aile olduğunu hissetmek bence arkadaş sahibi olmaktan çok daha önemli. Annemin ve babamın ilgisizliğini abarttığımı düşünmeyin. Beni en son ne zaman dinlediklerini hatırlamıyorum. Ya da en son ne zaman şöyle içten sarıldıklarını... Hayır, yine abartmıyorum. Elbette her anne ve baba, çocuğunu sever.

Fakat bu sevgi beraberinde başka duyguları da getirmez mi? Pahalı oyuncaklar, marka kıyafetler veya parayla satın alınabilecek hiçbir ilgiyi, şefkati ve sevgiyi istemiyorum, beni anlıyor musunuz?

İşte, benim küçük dünyam gerçekten de bir cevizin içi kadar küçücük. İlgisiz ve daima gergin bir anne baba, para karşılığı işini yapan profesyonel bir bakıcı ve resmiyeti günlük yaşamımıza dahil eden kurumaların içinde tek bir arkadaşı bile olmayan ben, evim bildiğim bir şato ve okulum olan ukalalar ordusu kampının arasında her gün mekik dokuyordum. İnsanlardan, beni çevreleyen bu sert kabuğu kırarak, içeride yalnız kalan bana, gerçek bana ulaşmalarını istiyordum. Ya da karşısında kendi kabuğumu kendim kır-maya gönüllü olacağım bir arkadaş'a bakınıyordum.

Okulun bahçe kapısından içeri adım attığım anda tarifi zor acılarla yüzleştiğimi bir kez daha fark etmiştim. O gün veli toplantısı olduğunu elbette unutmamıştım ve haber vermeme rağmen yoğun oldukları gerekçesiyle anne ve babamın toplantıya gelemeyeceğini de biliyordum. Fakat bütün bu farkındalığa rağmen bahçede gördüğüm manzara içimi sızlatmıştı. Orada kendi çocuklarının etrafında ilgiyle pervane gibi dönen anne veya babaları, abi veya ablaları görmek yutkunmama sebep olmuştu. Bu manzara karşısında kendimi küçük dünyamda yine ve yeniden yapayalnız hissetmiştim. Bilmem ne şirketinin genel müdürünün çocuğu olduğum için her şeye sahip olduğu düşünülen ben, aslında bu kadardım işte, gerçek manada bir aileye bile

sahip değildim. Kendime geldiğimde okulun bahçe kapısında öylece kalakaldığımı fark ettim. Ne yapacağımı bilemedim. Ayaklarım geri geri gitmek istiyordu. Kalbim acıyordu. Bir ağlama hissi gelip boğazımda düğümlendi. Hemen geri dönerek okulun dışına attım kendimi. Titrek bacaklarımla güç bela yürüyerek okulun karşısındaki ağaçlığın arasına daldım. Son bir çabayla bir ağacın gövdesine tutunduğumu ve yere çömelerek ağlamaya başladığımı hatırlıyorum.

Üzüntü dağlarının doruklarındaydım. Ailemin yerine ansızın yanımda bulduğum bir ağacın gövdesine sarılarak ağlıyordum. Niçin her şeyin birdenbire tepetaklak olduğunu, niçin aşırı tepki verdiğimi düşünüyordum. Hayat yolunda atacağım hiçbir adımda yanımda olmayacaklarını anladığım andı bu an. En başından beri bildiğim bu gerçeği demek ki sürekli erteleyip duruyordum. Ve ne yazık ki, kısacık hayatımın en büyük sarsıntısını paylaşıp rahatlayabileceğim, beni teselli edecek ve akıl verecek tek bir arkadaşım dahi yoktu. Yalnızdım, yapayalnızdım. O anda tuhaf bir şey oldu. Doğa sanki düşüncelerime karşılık vermek istiyormuş gibi dört bir koldan harekete geçti. Rüzgâr tatlı esintisiyle yanaklarımdaki yaşları kuruttu; tepemdeki güneş, ağaç dallarının arasından sımsıcak bir arkadaş misali kendini gösterdi. Yüreğime öyle bir his yerleşmişti ki rüzgâr sanki o anda yalnızca benim için esiyor, ağaçlar hışırtılarıyla şefkatli bir ninni söylüyor, güneşe bir tek benim için doğuyordu. Eğer benimle ilgilecek yeterli vakitleri olsaydı; ağaçları annemin, rüzgârı babamın, güneşi de bir arkadaşın yerine koymazdım. O ağaç

gövdésinin dibinde tükendiğimi hissederken doğa beni ayağa kalkmam ve mücadeleye devam etmem için cesaretlendirmişti. Ve ben, işte oracıkta kendime bir söz verdim: Kaçıp saklanmak veya üzülmek yerine sorunun üzerine giderek onu çözecek ve kendime yepyeni bir hayatın kapılarını açacaktım. Artık kimseden bir beklentim yoktu, kendimden beklentim ise çoktu.

Okulun çıkış vaktine kadar o ağacın altında oturdum. Ayağa kalktığımda kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Ağaçlığın arasından çıkarak okul kapısına doğru yürüdüm. Beni almak için gelen araca sanki okuldan şimdi çıkıyormuş gibi kararlı adımlarla yaklaştım. Bu adımlar, yürümeyi henüz öğrenmiş cesur bir hayatın ilk adımlarıydı.

Eve döndüğümde beni Marion karşıladı. Gözlerimin kızarıklığını fark edince alerjik bir durum olabileceğiyle alakalı bir bahane uydurdum.

“*Oh mon petit! Prenez soin de vous-même!*”^{*} diyerek bana sarıldı.

Koşarak odama çıktım. Ferahladığımı hissediyordum. Şimdi sıra akşam yemeğinde annem ve babamla yapacağım konuşmaya gelmişti. Beni fark etmeleri, dinlemeleri için bir kez daha şansımı denemek istiyordum. Bugün yaşadığım sarsıntıyı bilmeleri gerektiğini düşünüyordum. Ortada ciddi bir sorun vardı ve bunun üzerine konuşmalıydık. Hiç kimse durduk yere ağlama krizine girmezdi sonuçta.

* (Fr.) “Ah, küçüğüm! Kendinize dikkat edin!”

Yemek vakti geldiğinde her zamanki gibi Marion odanın kapısını tıkladıp yemeğin hazır olduğunu söyledi. Koşar adım indim aşağı. Annemle birlikte masadaki yerimizi alıp babamın da bize katılmasını bekledik. Babam her zaman ben ve annemden sonra otururdu sofraya. Çünkü kurallar... Babam da nihayet teşrif edince yemek faslımız başlamıştı. Akşam yemeklerinde genelde sessiz kalıp yalnızca yediğimiz yemeğe odaklanırdık. Ağız şapırtıları ve tabak çanak sesleri dışında başka bir ses işitilmez. Babam yoğun iş hayatına rağmen akşamları evde yemek yemeye özen gösterir, ben ise bunun annemle aralarındaki gizli bir anlaşma olduğunu düşünürüm. Babam şayet gergin bir gün geçirmişse mutlaka sessizliğini bozarak politikadan bahseder ve genelde öfkeli nutuklar atar. Bu akşam da böyle bir gerginlik söz konusu olursa konuşmamı ertelemek zorunda kalabilirdim. Çünkü öfkeli birine sorunlarınızdan bahsetmek ve onun bunu anlamasını sağlamak çok zordur; hele ki bu kişi babanızsa. Sessiz geçen ilk beş dakikanın ardından babamın gergin olmadığından emin olmuştum. Konuşmaya nasıl başlayacağımı hiç düşünmemiştim, böyle durumlarda doğaçlamaya daha çok güvenirim.

“Bugün veli toplantısı vardı,” deyiverdim birden. Ses tonumu ayarlamaya çalışmama rağmen endişemin ve korkumun bütünüyle ses rengimi değiştirdiğini fark etmiştim.

Babam ve annem kafalarını kaldırıp yalnızca bana bakmakla yetindi. Konuşmaya devam etmemi bekliyorlarmış

gibi görünüyordı. Ben ise sonraki cümlemi düşünüyör, ses tonumun bu kez beni şaşırtmamasını diliyordum.

“Siz gelmediniz.”

Diliniz, alfabeniz, kullandığınız kelimeler ve kurduğunuz cümleler ne olursa olsun, bazen sayfalarca mektuplar yazsanız da, saatlerce konuşsanız da derdini anlatamazsınız. Fakat benim o anda kurduğum iki kelimelik cümle, sayfalarca mektuplara bedeldi. Daha iyi anlatamazdım: “Siz gelmediniz.” Yalnızca bugün değil, dün ve ondan önceki gün de gelmediniz. Hiçbir zaman gelmediniz. Bense her an gelecektiğiniz gibi hiç vazgeçmeden sizi bekledim. Kurduğum cümle nedeniyle bir yandan kendimle gurur duyarken, diğer yandan beni bu cümleyi kurmak zorunda bırakan hayatın acısı yüreğimi sızlatmıştı.

Babam çok iyi bildiğim bir ciddiyetle elindeki kaşığı tabağın içine bıraktı. Masadaki kumaş peçeteyi alıp ağzını sildi. Evet, şimdi konuşmaya hazırđı.

“Biz öğretmenlerle özel olarak sürekli görüşüyoruz. Yani toplantıya gelmemizi gerektirecek bir durum söz konusu değil.”

“Evet, canım,” diye konuşmaya katıldı annem. “Baban haklı. Haftada en az bir kere konuşuyoruz öğretmenlerle. Bunda endişe edeceğin bir durum yok.”

“Endişe edeceğim bir durum yok mu?” diye sesimi yükselttim. “Bütün öğrencilerin ailesi yanındaydı, onlarla nasıl ilgilendiklerini görmeliydiniz!”

“Bu kadarı yeter!” diye çıkıştı babam. “Sen artık ocuk değilsin! Aileleri çocuklarının yanından ayrılamıyorsa bu onların sorunudur.”

“Ben,” diye konuşmaya başladım. Sesimin titremesine engel olamıyordum. “Bugün orada ağladım.”

Babam küçümseyici bir gülüşle ağzını doldurduktan sonra, “Senin ocukluk yaşını geçip bir genç olduğunu düşünerek yanılmışım. Bir bebekten farkın yokmuş,” diye konuştu.

“Kai!” diye babama sesini yükseltti annem.

“Bugün beni hayal kırıklığına uğrattın!” diye konuşmasını hınla sürdürdü babam. “Sen bir genel müdürün ocuğusun. Senin baban koskoca bir şirketi yönetiyor! Fakat senin řu tavırlarına bak!”

Ağlamak zereydim. Bu sırada Marion tatlı servisi için elindeki tabaklarla içeri girdi. İçeride dönen hiçbir şeyden haberi yokmuş gibiydi.

“Rezalet!” diye kükredi babam.

Annem ve ben yerimizden sıradık. Masanın altında uyuyan Zeze telaşla katı. Marion elindeki tabakları telaşla yere düşürdü. Büyük bir şangırıtıyla kırılan tabaklar kalbimin kırıklarının bir yansımasıydı. Birden gözyaşlarım durmaksızın masaya akmaya, oradan süzülerek damla damla yere dökülmeye başladı. İimde büyük bir patlama yaşamıştım. Aniden ayağa kalkmaya çalışınca sandalyem geriye doğru devrildi. Koşar adım odama ıktım.

Kapıyı ardımdan kilitleyip kendimi yatağa bıraktım. O hüzün dolu yorgunluk içinde uykuya dalmadan önce kendimce bir karar almıştım. Artık tek başımaydım ve kendi geleceğim için adımlarımı kendim atmalıyım.

2. BÖLÜM

DIŞARI ÇIK

走出去

Güneşli, güzel bir sabaha uyandım. Işığın müthiş parıltısının, havanın ferahlığının veya serçelerin şarkısının her sabah bu kadar güzel olup olmadığını düşündüm. Açıkçası kendimi hiçbir sabah böylesine coşkulu hissetmemiştim. Yüreğimin cıvıltılarının tek sebebinin, dün gece verdiğim karardan kaynaklandığını hemen anladım. Bugün yeni hayatımın ilk günüydü.

Yataktan kalkıp pencerenin önüne geçtim. Ağaçlardan odama dolan mis gibi havayı içime çektim. Kollarımı ufuklar gibi açıp gerindim. İçimden şöyle geçirdim: İşte, güzel bir güne böyle başlanır!

Marion'un kapımı tıklatıp bana seslenmesinin ardından odamdan çıktım. Annem ve babam çoktan işlerine gitmişti. Bazı günler birlikte kahvaltı yapabilmemiz için sabahları kaldıkları olurdu, tıpkı dünkü gibi. Bazı günler derken, ayda birkaç günlük kısa zaman dilimlerinden bahsediyorum.

Büyükler zamanın çok değerli olduğunu söylerler fakat sevdiklerine hiç zaman ayırmazlar. Yine de onlara kızamazsınız, çünkü çocukların sözlerine itibar etmezler. Sadece zaman konusunda da değil, neredeyse hiçbir konuda sizi ciddiye almazlar. Ancak ve ancak onların komik  akalarına malzeme olabilirsiniz. Yine de onları yadırgamamak gerekir çünkü büyüklerin bütün öfkesi, büyüdükleri içindir.  fkeleleri, mutsuzlukları, hayal kırıklıkları, umutsuzlukları onlar büyüdükçe çoğalırken mutlulukları, ne eleri, umutları aynı oranda azalır. Dünyanın en mutlu insanları işte bu yüzden çocuklardır. Biz  ocuklar, büyüklerle anla abilme konusunda bu yüzden zorlanınız ve elimizden geldiğince onlarla iletişim kurabilmenin yeni yollarını ararız.

Kahvaltının ardından Ren'le birlikte okulun yolunu tuttuk. Kendini bilmi ler ordusu bile bugün kötü görünmüyordu gözüme. Kendimi onlardan uzak tutmam, gereksiz muhabbetlerine dahil olmamamı sağlasa da kaçınılmaz olarak beni yalnızla tırıyordu. Evet, bu çoğu zaman istediğim bir şeydi fakat yine de her zaman yanımda olacak bir arkadaş hiç de fena olmazdı.

O gün ilgimi çeken tek ders  evre Bilimi dersi idi. Doğayı zaten çok seviyordum fakat bunun da ötesinde dersin  ğretmeni Shu*  ok iyi kalpli, sevecen ve bize gerçekten hayatımızda fazlasıyla i imize yarayacak bilgiler öğreten bir kadındı. Bir ağacın yalnızca bir ağaçtan ibaret olmadığını, onunla arkadaş dahi olabileceğimizi ondan  ğrenmi tim.

* (Çince) Ağaç.

Bir ağacı, bir çiçeği veya bir sokak hayvanını arkadaşınız olarak görünce ona zarar verme ihtimaliniz tümüyle ortadan kalkıyor. Hiçbir insan, sokakta gördüğü başka bir insanı durduk yere incitmez; mesela gidip onun saçını çekmez veya kolunu kırmaya çalışmaz. Fakat bir ağaca düşüncesizce yaklaşıp yapraklarını koparabilir, dallarını kırabilirsiniz. Ağaçlar da insanlar gibi acı çekerler ancak bunu bizim algılayabileceğimiz biçimde gösteremedikleri için onların acı çekmediğini düşünürüz. Bir çiçeği koparmak, bir yaşamı sonlandırmaktır. Fakat bu, doğru. Lütfen çiçekleri koparmayınız!

Öğretmeninizin bir sözü hayatınızda neleri değiştirebilirse, Öğretmen Shu'nun sayesinde biz öğrencileri de o kadar değişiyor, farkındalığı hissediyorduk. Tabii bu, herkesi aynı şekilde etkilemiyordu. Benim de içinde olduğum birkaç öğrenci bu sözleri kendi hayatlarımızda da uygulamaya çalışıyorduk. Bakış açım değiştikten sonra hayatımda pek çok değişiklik olmuştu. Mesela artık bir arının öldürülmesini cinayetle eşdeğer tutuyordum. Arıların yok olmasıyla dünyanın sonunun geleceğini mutlaka bir yerlerde okumuşsunuzdur. Kısaca; arılar olmazsa polenleme olamayacağı için çiçeklerin, ağaçların, aklınıza gelebilecek tüm bitkilerin yaşamı son bulur. Yemyeşil dünya renksiz bir çöle dönüşür. Sofralarınızdan eksik olmayan sebzeleri, meyveleri bir daha hiç göremeyeceğinizi düşünebiliyor musunuz? “Bir arının yalnızca bir arıdan ibaret olmadığını şimdi daha iyi anladınız mı?”